

Φύλο και ταυτότητα.

**Οί δέκα λόγοι για να μένει ο άνθρωπος πάντα πιστός στο
φύλο της φύσεώς του.**

Του Βασιλείου Εύσταθίου

Δρ. Φυσικού, πτ. ΕΚΠΑ Κ.Θεολογίας

Εισαγωγή.

Το άρθρο γράφτηκε με άφορμή όσα συμβαίνουν όσον αφορά την προώθηση της ομοφυλοφιλίας, όπου πριν ένα χρόνο προχώρησε η νομοθεσία στην επέκταση του σύμφωνου συμβίωσης στους ομοφυλόφιλους και φέτος επιδιώκεται να εισαχθεί στα σχολεία ή θεωρία περί επιλογής του φύλου, κάνοντας την παραπλανητική και απαράδεκτη για Χριστιανούς και λογικούς ανθρώπους διαφοροποίηση βιολογικού και κοινωνικού φύλου μέσω της θεματικής εβδομάδας και του θέματος «περι έμφύλων ταυτοτήτων και αποδόμησης έμφύλων στερεοτύπων» (όπου ή αποδόμηση των έμφύλων στερεοτύπων αναφέρεται στην ιδέα που έχουμε για το φύλο μας ότι ταυτίζεται με το σωματικό ή βιολογικό φύλο μας, που είναι το φυσικό μας φύλο με το οποίο γεννηθήκαμε, και έναρμονισμένη με αυτό είναι και η κοινωνική μας συμπεριφορά – δηλαδή θέλουν να διδάξουν ότι πρέπει να βγάλουμε αυτή την ιδέα από το μυαλό μας, είναι «στερεότυπο», και οφείλουμε να την αναθεωρήσουμε, και να την αντικαταστήσουμε με την νέα ιδέα που μας παρουσιάζουν, ή οποία είναι ότι το φύλο μας είναι κοινωνική υπόθεση, έντελως ανεξάρτητο από το σώμα με το οποίο γεννηθήκαμε, έχοντας την δυνατότητα να το επιλέξουμε...!!!). Αναγκαζόμαστε εκ των πραγμάτων σε κάποια σημεία να εκφραζόμαστε ίσως τολμηρά, ώστε μιλώντας τολμηρά για τα κατά φύσιν να προλάβουμε αυτούς που θέλουν να διδάξουν στα παιδιά μας τολμηρά και ανεπαίσχυντα για τα παρὰ φύσιν. Τονίζουμε έδω ότι άποψη μας είναι ότι ανήλικοι είναι ανάγκη να ενημερωθούν για το περιεχόμενο του άρθρου μόνο μέσω συνειδητοποιημένων για την σοβαρότητα του ζητήματος ενήλικων του περιβάλλοντός τους.

Οί δέκα λόγοι υπερασπίσεως καὶ διαφυλάξεως τοῦ φυσικοῦ φύλου.

1. Ἡ θεωρία περὶ σωματικοῦ - βιολογικοῦ (φυσικοῦ) καὶ κοινωνικοῦ φύλου, τὴν ὁποῖα χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ τῶν ἄλλων ὑποκατάστατων τῆς φυσικῆς ἀνθρώπινης σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς, ἀποδείχθηκε ἐξ' ἀρχῆς λανθασμένη καθὼς τὸ σχετικὸ πείραμα ποῦ ἔγινε ἀπὸ τὸν Τζον Μάνει, νεοζηλανδὸ γιατρό εἰδικευμένο στον ἐρμαφροδιτισμό, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπιδίωξε νὰ ἀποδείξει ὅτι τὸ βιολογικὸ φύλο εἶναι μιὰ ἀπάτη, μιὰ αυθαιρεσία ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μας ἀπαλλάξει ἡ ἐκπαίδευση, ἀπέτυχε παντελῶς. Κατὰ τὸ πείραμα τὰ δύο δίδυμα ἀγοράκια ποῦ μελέτησε, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἓνα τὸ ἀνέθρεψαν οἱ γονεῖς τοῦ ὡς κανονικὸ κορίτσι, μετὰ ἀπὸ ὑπόδειξη τοῦ ἴδιου γιατροῦ, λόγω σοβαρῆς βλάβης στὸ γεννητικὸ του ὄργανο ποῦ προήλθε ἀπὸ ἰατρικὸ ἀτύχημα, ὅταν μεγάλωσαν, ἡ πραγματικὴ φύση τοῦ ἀγοριοῦ, ποῦ τὸ εἶχαν διδάξει ὅτι ἦταν κορίτσι, ἀποκάλυψε κατὰ τὶς μεταβολές τῆς ἐφηβείας τὴν ἀλήθεια στὰ ἀγόρια καὶ οἱ γονεῖς ἀναγκαστικὰ τοὺς ὁμολόγησαν τι ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ. Τότε τὸ ἀγόρι ποῦ εἶχε ὑποστεῖ τὴν ἀφύσικη ἀνατροφή θέλησε νὰ ζήσει ὅπως ἡ φύση εἶχε ἐπιλέξει, καὶ μάλιστα παντρεύτηκε καὶ ἀπέκτησε σύζυγο, ὡστόσο δὲν μπόρεσε νὰ ἰσορροπήσει ψυχολογικά, σταθεροποιώντας τὶς ἔντονες ταυτοτικὲς ψυχικὲς μεταπτώσεις ποῦ τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ ἀντιμετώπισή του ὡς κορίτσι κατὰ τὴν παιδικὴ του ἡλικία, ἀγνοῶντας τὴν ἀληθινὴ φύση του, τὸ φύλο μὲ τὸ ὁποῖο γεννήθηκε, τὸ φυσικὸ φύλο του, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν καὶ στὸν ἀδελφὸ του, καὶ τελικὰ πρῶτα ὁ ἀδελφός του καὶ μετὰ ὁ ἴδιος ὁδηγήθηκαν στὴν αὐτοκτονία. Τὸ πείραμα ἔτσι ἀπέδειξε τὴν τραγικὴ κατάληξη ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει ὁ διαχωρισμὸς τοῦ βιολογικοῦ (φυσικοῦ) καὶ κοινωνικοῦ φύλου στὸν ἄνθρωπο, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ τὸ ὁμολογήσει ὁ ἐμπνευστὴς του καὶ οἱ συνεργάτες του, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν νὰ ὑποστηρίζουν τὴν δῆθεν ὀρθότητα τῶν σχετικῶν θεωριῶν τους, καὶ σὲ ὅσους τοὺς κατηγοροῦσαν γιὰ ἀπάτη μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειράματός, τοὺς ἀποκαλοῦσαν συνωμότες ἐναντίων τους ποῦ πιστεύουν ὅτι «ἡ ἀρρενωπότητα καὶ ἡ θηλυκότητα ἔχουν γενετικὴ προέλευση».

2. Ἡ δὴθεν ἀλλαγὴ φύλου μὲ τὴν χρῆση τῶν δυνατοτήτων τῆς σύγχρονης ἰατρικῆς δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μία ἐξωτερικὴ σωματικὴ παραμόρφωση, ἐνῶ σὲ γενετικὸ ἐπίπεδο ἡ σωματικὴ δομὴ παραμένει ἐντελῶς ἢ ἴδια καὶ μία ἀπὸ τὶς δύο δυνατές (XY χρωμοσώματα γιὰ τὸν ἄνδρα στὸ 23 ζεύγος χρωμοσωμάτων, XX χρωμοσώματα γιὰ τὴν γυναίκα). Ὑπάρχει βέβαια καὶ ἡ περίπτωση τῆς ἐξαιρετικὰ σπάνιας σχετικῆς γενετικῆς ἀνωμαλίας (μὲ τρισωμία XXΥ), ποὺ ὁδηγεῖ σὲ διάφορες ἐξωτερικὲς ἀλλοιώσεις καὶ δυσμορφίες τοῦ φύλου, τὸ ὁποῖο ὅμως παραταῦτα ἀνήκει συγκεκριμένα σὲ γυναίκα. Σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση ὄντως ἡ ἰατρικὴ θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρει πραγματικὴ βοήθεια στὸν φέροντα τὸν γονότυπο αὐτὸ ἂν τὸ ζητοῦσε, διορθώνοντας τὶς ἐξωτερικὲς ἀτέλειες, ὥστε νὰ ἐναρμονιστεῖ ἡ σωματικὴ ἐμφάνιση καὶ λειτουργία μὲ τὸ ἀντίστοιχο τοῦ γονότυπου συγκεκριμένο φύλο (ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀπὸ τὴν περίπτωση ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπέμβει ἡ ἰατρικὴ χωρὶς νὰ ὑπάρχει γενετικὴ ἀνωμαλία, ὅπου τότε διαφοροποιεῖται ἡ σωματικὴ ἐμφάνιση ἀπὸ τὸ φύλο ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ γονότυπο, ἐνῶ πρὶν ἦταν μεταξύ τους σὲ ἀρμονία. Βλέπε περισσότερες σχετικὲς λεπτομέρειες στὸ Παράρτημα Β.).

Ἐπειδὴ ἡ ψυχολογία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄμεσα ἐναρμονισμένη μὲ τὴν σωματικὴ του ὑπόσταση, ἡ ὁποία ἀρχὴ καὶ θεμέλιό της ἔχει τὸ γενετικὸ ὑλικό, ὅσο καὶ νὰ προσπαθήσει κάποιος νὰ διαφοροποιήσῃ τὴν ψυχολογία του κατὰ βούληση στὸ πεδίο τοῦ φύλου ἀπὸ αὐτὴν ἢ ὁποία εἶναι σὲ σύμφωνία μὲ τὶς φυσικὲς του προδιαγραφές, καὶ σὲ κοινωνικὸ ἐπίπεδο νὰ ἀναπτύσσει συμπεριφορὰς ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται στὸ πραγματικὸ τοῦ φύλου καὶ εἶναι ἀσύμβατες μὲ αὐτὸ (σὲ μιὰ κοινωνιολογικὴ προσέγγιση στηριγμένη σὲ βουλευσιοκρατικὲς ἀρχές), τὸ μόνο ποὺ καταφέρει ἔτσι εἶναι νὰ ὁδηγεῖται σὲ ἐσωτερικὴ ταυτοτικὴ σύγχρυσση, καθὼς τὸ φύλο ποὺ ζητάει, τὸ φύλο τῆς βούλησός του (κοινωνικὸ φύλο), δὲν ταυτίζεται μὲ τὸ πραγματικὸ σωματικὸ τοῦ φύλου (βιολογικὸ φύλο), ποὺ εἶναι τὸ φυσικὸ του καὶ βάση αὐτοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθεῖ καὶ κοινωνικά (ἐννοῶντας νὰ τοποθετηθεῖ ὡς πρὸς τὸν ρόλο τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὄχι ὡς πρὸς τὴν ἀξία, ἢ ὁποία δὲν διαφέρει καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα).

3. Ἡ παραδοσιακὴ οἰκογένεια, ὅπως εἶναι φυσικὸ νὰ δημιουργεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ μέσω αὐτῆς νὰ διακονεῖ τὸ εἶδος του καὶ νὰ ζωοποιεῖ καὶ

ένισχύει τὴν κοινωνία, παρέχοντάς της ὑγιή καὶ ἐνεργὰ μέλη, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθεῖ ἂν οἱ ρόλοι τῶν φύλων διαφοροποιῶνται ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς καὶ ἐκφυλίζονται, χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνονται στὶς σωματικὲς φυσικὲς προδιαγραφές τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἡ ἐνδεχόμενη υἰοθέτηση διαφορῶν τεχνητῶν ὑποκατάστατων ἀντὶ αὐτῆς, θὰ ἔχει τότε καταλυτικὰ ἀποτελέσματα, τόσο στὸν ψυχισμό τῶν παιδιῶν ποὺ υἰοθετοῦνται χωρὶς τοὺς δύο φυσικοὺς γονεῖς τους, πατέρα καὶ μητέρα, ὅσο καὶ στὴν κοινωνία ὀλόκληρη, ἢ ὅποια χωρὶς τὰ κύτταρά της ποὺ εἶναι ἡ παραδοσιακὴ οἰκογένεια, καὶ τὶς ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς ἀξίες ποὺ καλλιεργοῦνται μέσα σὲ αὐτὴ, μπορεῖ νὰ καταρρεύσει σὰν κτίριο ποὺ οἱ πέτρες του θρυμματίστηκαν καὶ τὰ ξύλα του σάπισαν.

4. Οἱ μὴ φυσικὲς σεξουαλικὲς σχέσεις αὐξάνουν τὸν κίνδυνο τοῦ AIDS καὶ ἄλλων σεξουαλικῶν διαδιδόμενων νοσημάτων, πράγμα φυσικὰ ἀναμενόμενο καθὼς ὡς γνωστὸ «ἡ φύση ἐκδικεῖται» ὅταν τὴν παραβιάζουν καὶ τότε λειτουργοῦν πνευματικοὶ νόμοι ὑπὲρ τῆς διατήρησης τῆς τάξης. Ἐπίσης ὑπάρχουν ἐνδείξεις, παρόλο ποὺ δὲν ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ ἡ αἰτία προέλευσής τους, πράγμα πολὺ δύσκολο ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι καὶ πολλὰ ἄλλα ψυχοσωματικὰ προβλήματα ποὺ ἐμφανίζονται καὶ ταλαιπωροῦν τὸν ἄνθρωπο, μπορεῖ νὰ μὴν συνδέονται ἄμεσα μὲ τὴν σεξουαλικὲς σχέσεις, ὅμως προκαλοῦνται πιθανὸν ἀπὸ τὴν ἄκρατη καὶ ἀσύνητη σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ, καὶ ἰδίως τὴν παρὰ τὴν φύση. Γενικῶς βέβαια ἐμπαθεῖς καὶ ὑπερβολικὲς συμπεριφορὲς ποὺ ξεφεύγουν ἐκτὸς κάποιων ὁρίων μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν σὲ ψυχοσωματικὰ προβλήματα, καὶ ἔτσι ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ, καὶ μάλιστα πρῶτα καὶ κύρια θὰ λέγαμε γι' αὐτὴ ἐπειδὴ ἐνώνει δύο ἀνθρώπους, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὅταν αὐτὴ βγαίνει ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ κατὰ φύσιν.

5. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ ὅρια στὴν ζωὴ του, ὥστε νὰ τὸν συγκρατοῦν καὶ νὰ μὴν παύει νὰ παραμένει ἄνθρωπος, ὄντας πραγματικὰ κοινωνικὸς καὶ ἀνθρώπινος, χωρὶς νὰ γίνεται ἔρμαιο τῶν παθῶν, τῆς φιληδονίας καὶ φιλαυτίας του, φυλακισμένος στὸ ἐγὼ του, ζώντας σὰν ἄλογο ζῶο ποὺ δὲν ἐλέγχει τὴν ζωὴ του μὲ τὸ λογικὸ ποὺ ἔχει ὡς αὐτεξούσιο ὄν. Καὶ ἂν δέον εἶναι νὰ ἀποφεύγει ἄλλους τρόπους ἀνταπόκρισης στὸ κάλεσμα τοῦ φυσικοῦ ἐνστίκτου πέρα ἀπὸ τὴν μόνιμη

ἔγγαμη σχέσηι, πόσο μάλλον θὰ πρέπει νὰ διαφυλαχθεῖ ἀπὸ λύσεις ποὺ ἀντίκεινται στὴν φύση καὶ παραβιάζουν τὰ φυσικὰ ὅρια. Ἄν οἱ ἠθικὲς ἀρχὲς χαλαρῶνουν, τότε ἀκόμα καὶ τὰ φυσικὰ ὅρια μποροῦν νὰ παραβιαστοῦν, καὶ τότε μιὰ παρεκτροπὴ μπορεῖ πολὺ εὐκολότερα νὰ ὀδηγήσει σὲ μεγαλύτερη, ὅπως ἡ ὁμοφυλοφιλία νὰ φέρει τὴν παιδεραστία, ἢ παραπέρα τὴν ζωοφιλία, μὲ ἀποτέλεσμα ἀναπόφευκτα πιά στὸ τέλος νὰ ἀποκαλύπτεται ὀλοφάνερα ἢ ἀπώλεια νοήματος καὶ τὸ κενὸ τῆς ζωῆς ποὺ ἐπιφέρει αὐτὴ ἢ βουτιά μέσα στὴ παράλογη ἄβυσσο τοῦ παρὰ τὴν φύση. Γι' αὐτὸ πολὺ πλούσιες χώρες, ὅπως ἡ Νορβηγία καὶ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χώρες τοῦ Βορρά, ὅπου οἱ ἠθικὲς ἀξίες χαλαρῶνουν ὑπερβολικὰ καὶ τὰ ὅρια γίνονται δυσδιάκριτα καὶ ἀρχίζουν νὰ μὴν λαμβάνονται ὑπόψιν, τὸ παραφύσιν καταντᾷ νὰ λογαριάζεται ὡς κατὰ φύσιν, ὁπότε τὸ κατοχυρώνουν ἀκόμα καὶ οἱ νόμοι τοῦ κράτους, μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τραγικότερα ἀποτέλεσμα τὴν αὐξήση τῶν αὐτοκτονιῶν λόγω τῆς ἀπώλειας τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐπακόλουθης ἀπελπισίας, στὴν ὁποία ὀδηγεῖ αὐτὴ ἢ ἐκτὸς φύσης παρεκτροπὴ καὶ διολίσθησις τῆς παραλογίας.

6. Ἀσύλληπτη σοφία κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν πλάση τοῦ ἀνθρώπου μὲ δύο διαφορετικὰ φύλα. Ἔχοντας ἀπὸ τὴν φύση τοῦ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο φύλα ὁ ἄνθρωπος, αἰσθάνεται τὴν φυσικῶς ἀνυπέρβλητη ἀνάγκη νὰ ἀναπτύξει σχέση ἀγάπης, ὅχι μόνον συναισθηματικῆς καὶ πνευματικῆς διὰ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ σωματικῆς, ἀγάπης ἐντὸς τοῦ σώματος μὲ κάποιον ἄλλο διαφορετικοῦ φύλου, ὥστε νὰ ἀποκτήσει γνώση ἐμπειρικὰ αὐτοῦ ποὺ δὲν γνωρίζει, ἐπειδὴ εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ ὅτι ἔχει ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν γέννησή του. Αὐτὸ τὸν ὀδηγεῖ σὲ συνάντησι μὲ τὸ ἄλλον τοῦ ἄλλου φύλου, ὥστε νὰ μπορέσει ἔτσι σὲ αὐτὸν νὰ βρεῖ αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει καὶ βιώνει ἔντονη τὴν ἔλλειψή του, καὶ νὰ καταφέρει νὰ αἰσθανθεῖ ὀλοκληρωμένος. Αὐτὸ συμβαίνει μέσα στὸν γάμο, ὅπου καὶ μέσα σὲ αὐτὴν τὴν ἐν σώματι σχέση, ἀλληλοσυμπλήρωσι καὶ ἐνότητα οἱ νέοι ἄνθρωποι ἔρχονται στὸν κόσμον, ἀποκτοῦν ζωὴ καὶ γεννιοῦνται τὰ παιδιά. Ἐξω ἀπὸ ἕνα τέτοιο πλαίσιο ἢ σεξουαλικῆς σχέσεως δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀποτελεῖ ἔκφρασι μιᾶς ἐπιφανειακότερης ἀγάπης μὴ ἔχοντας μόνιμο χαρακτῆρα, ὅπου ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ ἐγωιστικὴ ἱκανοποίησι μπορεῖ νὰ καταλήξει αὐτοσκοπὸς, καὶ ἡ σεξουαλικὴ σχέση νὰ καταντῆσει ἐργαλείο τῆς, ἐνῶ ὁ σύντροφος νὰ θεωρεῖται ὡς ἀντικείμενον ἐκμετάλλευσης,

πραγματικότητα που μπορεί να είναι καλά επικαλυμμένη με το προσωπείο της αγάπης.

Πολύ περισσότερο, αν ή φυσική σεξουαλική σχέση μεταξύ δύο ανθρώπων των δύο φύλων αντικατασταθεί από μία άλλη διαφορετική, που δεν λαμβάνει υπόψιν την φυσική σωματική πραγματικότητα των δύο φύλων και επομένως είναι ξένη στην φύση, μη προερχόμενη από αυτήν, αφύσικη και παραφύσιν, σε μια τέτοια σχέση ή αγάπη, εκτός ότι δεν μπορεί να έχει τις προοπτικές που αναφέραμε της αγάπης μέσα σε μια μόνιμη φυσική έγγαμη σχέση, και επομένως δεν μπορεί να γίνει ουσιαστικότερη και έτσι τελειότερη, δεν είναι επίσης καν φυσική. Ζητάει να γνωρίσει, αντί κάποιον του άλλου φύλου που υπάρχει στην φύση και που έχει ότι του ίδιου του λείπει, κάποιον του ίδιου φύλου ή όποιονδήποτε που έχει αλλοιώσει τα γνωρίσματα του φύλου του με τον ένα ή άλλο τρόπο προσδίδοντάς του ένα χαρακτήρα όπου δεν ξεχωρίζει το ένα φύλο από το άλλο, όπου σε μια τέτοια περίπτωση ή σχέση του με τον άλλο δεν μπορεί να του δώσει πραγματικά την εμπειρική γνώση και ολοκλήρωση με αλληλοσυμπλήρωση, που από την φύση του έχει ανάγκη. Γιατί αν ο άνδρας θέλει να παίξει τον ρόλο της γυναίκας, τότε έτσι ούτε το γυναικείο φύλο γνωρίζει στην πραγματικότητα, αφού δεν είναι γυναίκα, αλλά άντρας, ούτε και γνωρίζει κάτι περισσότερο από τον άλλο του ίδιου φύλου με αυτόν, αφού την γνώση του φύλου του την έχει αφ' εαυτού του. Το ανάλογο συμβαίνει και για την γυναίκα που θέλει να παίξει τον ρόλο του άνδρα. Γιατί κατά την φύση του ανθρώπου να γεννιέται με ένα από δύο φύλα ο κάθε ένας από εμάς, ή εμπειρική γνώση των δύο φύλων και η ολοκλήρωση μπορεί να επιτευχθεί μόνο όταν είναι πραγματικά παρόντα μέσα στο ζεύγος και τα δύο φύλα, έχουμε δηλαδή ζεύγος ανδρόγυνο.

7. Κάθε τι που έχει φτιαχτεί χρησιμοποιείται με συγκεκριμένο τρόπο προς συγκεκριμένο σκοπό. Παράδειγμα ως πάρουμε από την τεχνολογία, μιας και ο σημερινός άνθρωπος την έχει κάνει αναπόσπαστο μέρος στην ζωή του και όλοι έχουν εμπειρία χρήσης της. Το οποιοδήποτε ηλεκτρικό κύκλωμα κλείνει και λειτουργεί ο καταναλωτής (ή συσκευή που έχουμε συνδέσει σε αυτό), όπως ανάβει ένας λαμπτήρας, με την χρήση διακοπτών και βυσμάτων – πριζών, όπου ένα βύσμα ταιριάζει πάντα με μια πρίζα. Αν προσπαθήσουμε να ταιριάξουμε βύσματα ή πρίζες μεταξύ

τους, τότε ἢ στο σκοτάδι θὰ μείνουμε ἢ θὰ προκαλέσουμε βραχυκύκλωμα μὲ βλάβες, ἂν δὲν καταλήξουμε μὲ ἐγκαύματα ἀπὸ ἠλεκτροπληξία στο νοσοκομείο. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ὅταν χρησιμοποιοῦμε ὀτιδήποτε μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἢ σκοπὸ ἀπὸ αὐτὸ τὸ τρόπο χρήσης καὶ τὸ σκοπὸ γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι φτιαγμένο καὶ προορίζεται. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ τὰ ὄργανά του.

8. Τὸ φύλο, τόσο τὸ ἓνα, ὅσο καὶ τὸ ἄλλο, εἶναι ἓνα δῶρο τῆς φύσης πρὸς τὸν ἄνθρωπο, πὺ ὅταν ὀλοπρόθυμα τὸ ἀποδέχεται καὶ ἀξιοποιεῖ τὰ ἰδιαίτερα χαρίσματα του ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία, ὅπως καὶ ἀργότερα, καὶ μάλιστα μέσα στὴν ἔγγαμη ζωὴ, τότε αὐτὸ γίνεται μέσο πραγματικῆς χαρὰς καὶ τιμῆς γι' αὐτὸν. Μιὰς χαρὰς πὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθει ἀπὸ μιὰ διαφορετικὴ τῆς φυσικῆς πραγματικότητας, ἀπὸ μιὰ προσποιητὴ πραγματικότητα.

Παραλλήλως, ὁ ἄνθρωπος πὺ τὸ φυσικὰ δεδομένο φύλο του δὲν τὸ δέχεται καὶ ψάχνει νὰ βρεῖ τελικὰ ποιὸ εἶναι τὸ φύλο του, φανερῶνει ἄνθρωπο αἰχμαλωτισμένο καὶ ριζωμένο σὲ κάθε τι σχετικοποιημένο, ἐνδοκόσμιο καὶ πρόσκαιρο, εἴτε αὐτὸ διαθέτει παχυλὴ ὕλικὴ παρουσία, εἴτε ἀποτελεῖ κούφιο ἰδεολόγημα, γέννημα τῆς διανοίας, πλήρη φαντασιῶν καὶ φαντασμάτων. Ἐναν ἄνθρωπο πὺ δὲν ἀναζητεῖ κάτι περισσότερο καὶ γνησιότερο, κάτι οὐσιαστικότερο καὶ μονιμότερο, κάτι πραγματικὰ ἀνώτερο καὶ ἀληθινὰ πνευματικότερο. Κάτι πὺ θὰ ἔχει μέσα στο χρόνο καὶ πέρα ἀπὸ αὐτὸν πραγματικὴ καὶ ἀμετάβλητη ἀξία, ἱκανὸ νὰ νοηματοδοτήσῃ τὴν ζωὴ του, νὰ τὸν πληρώσῃ μὲ ἀναφαίρετη χαρὰ καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ πραγματικὰ ἐλεύθερο. Τὸ ὁποῖο αὐτὸ δὲν θὰ τὸ βρεῖ οὔτε στὴν καλοθρεμμένη σάρκα του, οὔτε στὴν φαντασμένη διάνοιά του.

9. Ἐκεῖνος πὺ διδάσκει τὸν ἄλλο ὅτι εἶναι ἓνα στερεότυπο τὸ φύλο του καὶ πρέπει νὰ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ αὐτὸ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ εἶναι ὅποιο φύλο θέλει, ὅτι εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπιλέξῃ ὅτι τοῦ ἀρέσει, μαθαίνοντάς του καὶ τὶς νέες ἐπιλογές πὺ ἔχει παρουσιάζοντας του καὶ ἄλλα φύλα ἐκτὸς τῶν δύο φυσικῶν, αὐτὸς, ἂν δὲν τὰ πιστεύει αὐτὰ πὺ διδάσκει ὁ ἴδιος, μοιάζει ἀκριβῶς μὲ διδάσκαλο πὺ μαθαίνει τοὺς ἄλλους νὰ ἀποφασίζουν ἂν θέλουν νὰ ζήσουν ἢ ὄχι, καὶ ἂν θελήσουν νὰ

ἀποφασίσουν ὄχι, τοὺς διδάσκει τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μποροῦν νὰ αὐτοκτονήσουν. Ἄν πάλι τὰ πιστεύει καὶ τὰ ἐφαρμόζει, μοιάζει μὲ δάσκαλο ποῦ διδάσκει στοὺς ἄλλους τοὺς τρόπους νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀρρώστια ποῦ ἔχει καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὴν κόλλησε μὲ ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρόπους, παρουσιάζοντάς τὴν σὲ αὐτοὺς ὡς μιὰ ὑγιὴ καὶ φυσικὴ κατάσταση, τὴν ὁποία τὴν θεωροῦσαν ἀρρώστια στὴν παλιὰ ἐποχὴ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς καταπίεσης, ἐνῶ στὴν σημερινὴ νέα ἐποχὴ τῆς γνώσης, ποῦ ἄλλαξαν οἱ καιροὶ καὶ ἔχουμε πιά ἀπελευθερωθεῖ, ὄχι μόνο δὲν βλέπουμε πιά τὴν ἀρρώστια ὡς ἀρρώστια, ἀλλὰ καὶ ὡς ὁδὸ πρὸς τὴν εὐτυχία. Διδάσκει λοιπὸν αὐτὸς, ἅς ἀκολουθήσουμε τὸ ρεύμα καὶ τὴν μόδα, καὶ ἂν ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ κολλήσουμε τὴν ἀρρώστια, τουλάχιστον μὴν ζητάμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅπως τὸν ἴδιο, νὰ γίνουν καλά.

10. Ἄν κάποιος πιστεύει στὸν Χριστὸ εἰλικρινά, δὲν ἔχουν γι' αὐτὸν κανένα νόημα διλλήματα περὶ ἐπιλογῆς φύλου. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, μετὰ τὴν πλάση τοῦ ἀνθρώπου ὅπως περιγράφεται στὸ πρῶτο κεφάλαιο ("ὁ Θεὸς... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς", Γεν. 1,27), στὴν συνέχεια ἡ ἀνήθικη καὶ παρὰ τὴν φύση χρῆση τοῦ σώματος ("καὶ ἐξεκαλοῦντο τὸν Λῶτ καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτόν· ποῦ εἰσιν οἱ ἄνδρες οἱ εἰσελθόντες πρὸς σὲ τὴν νύκτα; ἐξάγαγε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, ἵνα συγγενώμεθα αὐτοῖς.", Γεν. 19, 5) ὁδήγησε στὴν γνωστὴ καταστροφὴ τῶν ἀμετανόητων Σοδόμων καὶ Γομόρρων μὲ τὸ πλέον ὀλέθριο καὶ φοβερὸ τρόπο ("καὶ Κύριος ἔβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρά θεῖον, καὶ πῦρ παρὰ Κυρίου ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν περιχώρον καὶ πάντα τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς γῆς.", Γεν. 19, 24-25), ὥστε νὰ παραδειγματίζει τὸ τέλος τοὺς τὶς ἐπόμενες γενεές. Στὴν Καινὴ Διαθήκη πάλι ὁ θεοφόρος Ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγεῖ ὅτι μαζί μὲ τὴν πορνεία, τὴν μοιχεῖα καὶ ἄλλες παραβάσεις τοῦ θεοῦ νόμου, παράνομες πράξεις, ἀνήθικες καὶ ἁμαρτωλές, συγκαταλέγεται καὶ ἡ ὁμοφυλοφιλία, καὶ ἂν δὲν ὑπάρξει μετάνοια ὁδηγεῖ στὴν ἀπώλεια ("δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοιοι δὲ καὶ ἀνυποτάκτοι, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατρολώαις καὶ μητρολώαις, ἀνδροφόνοις, πόρνοις, ἀρσενοκοίταις,...", Α' Τιμ. 1,9-10, καὶ "μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλόατροι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε κλέπται, οὔτε μέθυσοι, οὐ λοῖδοροι, οὐχ ἄρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι.", Α' Κορ. 6, 9-

10, ἐνῶ καὶ στὸ Ρωμ. 1, 26-27, ἀναφέρεται στὴν ὁμοφυλοφιλία χαρακτηρίζοντάς τὴν μὲ τις ἐκφράσεις “πάθη ἀτιμίας”, “παρὰ φύσιν”, “ἀσχημοσύνην” καὶ “πλάνης”).

Περὶ ἐκείνων ποὺ ἤδη παρεκτροάπηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν φυσικὴ πραγματικότητα τοῦ φύλου τους.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας (διευκρινίζεται ἐδῶ ὅτι δὲν συγκαταλέγονται σὲ αὐτοὺς ὅσοι ἔχουν νιώσει ὁμοφυλοφιλικὲς ἔξεις, ἀλλὰ αὐτὲς δὲν κατάφεραν νὰ τοὺς παρασύρουν καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν νὰ τὴν κάνουν πράξη), τὸ ἔχουν κάνει, εἴτε ἐπειδὴ ἄλλοι κάποτε παρὰ τὴν θέλησή τους τοὺς κακοποίησαν, ἢ ἐπειδὴ τοὺς ἀποπλάνησαν χωρὶς νὰ τοὺς δώσουν περιθώριο νὰ σκεφτοῦν καὶ νὰ ἐπιλέξουν, ἢ ἐπειδὴ τοὺς πίεσαν καὶ ὑπέκυψαν νὰ τὸ δεχθοῦν μὲ τὸ μὴ ὑπεύθυνο ἀνώριμο μυαλὸ τους σὲ νεανικὴ ἡλικία, ὅποτε τοὺς ἀποπροσανατόλισαν, εἴτε κάποιος θέλησε καὶ ἐπέλεξε ἐνεργῆσαι ὁμοφυλοφιλικὰ, ὄντας γιὰ κάποιο λόγο ἐπιρρεπὴς καὶ ἔχοντας κάποια ἀδυναμία (ἓνας τέτοιος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο κάποιος μπορεῖ νὰ ἔχει ἀδυναμία καὶ νὰ εἶναι ἐπιρρεπὴς εἶναι ὁ πιθανὸς ἀποπροσανατολισμὸς, ὅπως αὐτὸς τῶν παραπάνω περιπτώσεων, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καὶ αὐτὸς μέσα στὴν παιδεία ἀπὸ τὴν κυβέρνηση καὶ ὁποιους ἐκπαιδευτικούς συγκατατίθονται καὶ ὑλοποιοῦν τὶς σχετικὲς ἀποφάσεις της, ὅπως αὐτὴ τῆς θεματικῆς ἐβδομάδας «περὶ ἐμφύλων ταυτοτήτων καὶ ἀποδόμησης ἐμφύλων στερεοτύπων»). Ὅποιοσδήποτε ὅμως, εἴτε σὲ ἄλλες περιπτώσεις μπορεῖ νὰ εἶναι εὐκολότερο, πιὸ πιθανὸ αὐτό, εἴτε σὲ ἄλλες περιπτώσεις μπορεῖ νὰ εἶναι δυσκολότερο, λιγότερο πιθανό, μπορεῖ νὰ ἔρθει σὲ ἐπίγνωση τῆς παρεκτροπῆς καὶ τοῦ παραλογισμοῦ σὲ αὐτὴν τὴν παραφύση κατάσταση, ὅσο καὶ ἂν ἔχει παγιδευτεῖ σὲ αὐτὴ ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή, καὶ νὰ θελήσει ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ πάθος καὶ νὰ ἐπαναβρεῖ τὴν φυσικὴ ὁδὸ ζωῆς. Τότε μπορεῖ νὰ συναντᾷ τεράστια δυσκολία γιὰ νὰ καταφέρει κάτι τέτοιο ἐρχόμενος ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἀνυποχώρητη ροπὴ τοῦ πάθους, ποὺ ἀπαιτεῖ νὰ συνεχίσει νὰ τὸν κρατᾷ δέσμιο του. Ὡστόσο αὐτὸ ποὺ τοῦ συμβαίνει δὲν εἶναι κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ ὅτι συμβαίνει καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ὅταν κάποιος ἔχει παρασυρθεῖ ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα πάθη, ὅπως γιὰ παράδειγμα πορνεία. Ἐδῶ ἰσχύει ὁ ἀγιογραφικὸς λόγος “Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι

Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι” (Α΄ Τιμ. 1,15), πού σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Ἐκεῖνος πού μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἔχοντας ἔρθει γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς στὸν κόσμον, καὶ γιὰ νὰ μᾶς σώσει σταυρώθηκε πού εἶχε ὡς ἐπόμενο καὶ νὰ ἀναστηθεῖ, καὶ μὲ τὴν στροφὴ τοῦ καθένα μας πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὸ Σταυρὸ Του ἡ σωτηρία του μπορεῖ νὰ γίνεῖ καὶ γι’ αὐτὸν πραγματικότητα. Αὐτὴ ἡ στροφὴ σημαίνει μετάνοια καὶ ζωὴ μέσα στὴν Ἐκκλησία, μετέχοντας στὰ μυστήριά Της, μὲ τὴν δύναμη καὶ τὴν χάρη τῶν ὁποίων καὶ τὴν προσωπικὴ προσπάθεια καὶ ἀγώνα, νικᾶται τὸ πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο.

Ἐπίλογος.

Κοντὰ στὸν Χριστὸ καὶ μόνο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γνωρίσει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, καὶ μόνο ἐν Χριστῷ μπορεῖ νὰ ἀναπτύσσει μιὰ συνεχῶς τελειότερη σχέση πραγματικῆς ἀγάπης μὲ τὸν πλησίον. Μέσα στὴν ἔγγαμη σχέση ἀγάπης, ἡ ὁποία συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀλληλοσυμπλήρωση τὴν ὁποία καθιστᾶ δυνατὴ ἡ φυσικὴ διαφορὰ τῶν δύο φύλων, πού χάρη σὲ αὐτὴν ὁ ἕνας νιώθει ὀλοκληρωμένος μέσω τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν ἄλλο, ὁ σκοπὸς εἶναι καὶ οἱ δύο τους, καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ὁ κάθε ἕνας στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου πού συναντᾶ, νὰ ἔρθει σὲ συνάντηση τελικὰ καὶ μὲ Ἐκεῖνον, πού ἔχει πλάσει καὶ τὸν ἄλλο ἄνθρωπο, τὸν σύντροφό του μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι ἐνωμένος μαζί του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο, καὶ Αὐτὸς εἶναι πού τοὺς ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ ἔρθουν μαζί, ὅπως καὶ τοὺς ἔνωσε τελικὰ μαζί. Ἔτσι ἡ ἀγάπη τους ἐντὸς τοῦ Χριστοῦ ἀποκτᾶ μιὰ καινούργια προοπτικὴ, μὲ τὴν ὁποία αὐτὴ ὑπάρχει ὡς μέρος τῆς ἀγάπης μεταξὺ Κτίστου καὶ πλάσματος, ἡ ὁποία εἶναι ἀνεξάντλητη, ἀπειρη καὶ αἰώνια, καὶ τὴν ὁποία βιώνουν ἄνευ σημασίας πιά ἂν τὸ ζοῦν καθέννας ξεχωριστὰ ἢ ὡς ζεύγος ἐνωμένοι μαζί. Ἡ φύση λοιπὸν ὀδηγεῖ στὸ ὑπὲρ τὴν φύση, ἐνῶ τὸ παρὰ τὴν φύση ἐγλωβίζει στὴν ἐνδοκοσμικὴ σφαίρα τῆς ὕλης καὶ τῆς φαντασίας, τοῦ πρόσκαιρου καὶ τῆς φθοράς. Γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναγνωρίζουμε τὸν ρόλο τῆς φύσης πού ἔλαβε ἀπὸ τὸν Δημιουργό της καὶ νὰ τὴν σεβόμαστε, γιατί ἔτσι δείχνουμε τὸν σεβασμὸ μας πρὸς Ἐκεῖνον πού τὴν δημιούργησε. Διαφορετικὰ ἂν τὴν παραβιάζουμε, παραβιάζουμε τὰ λόγια καὶ τὶς ἐντολές Του, καὶ ἀσεβοῦμε πρὸς Ἐκεῖνον, ὅποτε ἔτσι κλείνουμε καὶ τὸν δρόμο μέσω τοῦ ὁποίου

μπορούμε να συναντήσουμε Αυτόν. Όμως τὸ νὰ ἀγαπήσουμε ἀληθινὰ, πὸν εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς πὸν ὑπάρχουμε, μπορούμε νὰ τὸ κατακτήσουμε μόνο ἂν συναντήσουμε Αυτόν πὸν μᾶς ἔκανε νὰ ὑπάρχουμε, καθὼς Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἀπὸ Ἐκεῖνον ἡ ἀγάπη ἐκπηγάζει, καθὼς “ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν” (Α΄ Ιω. 4, 8).

Παράρτημα.

Α. Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος σχετικὰ μὲ τὴν προσπάθεια ἀσχολίας μὲ θέματα ἐπιλογῆς φύλου (καὶ μὲ τὴν προσπάθεια ἀλλαγῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν) στὴν Σχολεῖα.

Ἡ ἔμπνευση καὶ ἡ πρόκληση τοῦ τεχνητοῦ ἐρωτήματος «Ποιὸ φύλο προτιμᾷς;» τὸ ὁποῖο ἀποκτὰ δυνατότητα νὰ τεθεῖ μόνο μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἀποδοχῆς τῆς θεωρίας περὶ ὑπάρξεως κοινωνικοῦ φύλου ἀνεξαρτήτως τοῦ βιολογικοῦ-φυσικοῦ φύλου, μὴ λαμβάνοντας ὑπόψιν τὴν πλήρη ἀποτυχία τῆς νὰ ἀποδειχθεῖ πειραματικά (βλέπε ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου), εἶναι δυνατὸν μὲ ὅλο τὸ ἀναφαίρετο δικαίωμα μας νὰ ἐπιλέγουμε ἐλεύθερα ὡς ὑπεύθυνα ἄτομα, σύμφωνα μὲ τὰ πιστεύω μας, τὶς ἀξίες μας, καὶ τὸ σεβασμὸ στὴν φύση μας, νὰ μας βρῖσκει παντελῶς ἀδιάφορους. Ὡστόσο ὅμως μπορούμε νὰ τὸ ἀπορρίψουμε ὀλοκληρωτικὰ καὶ ὡς γονεῖς, πὸν δικαιούμαστε καὶ ὀφείλουμε νὰ μεριμνοῦμε καὶ νὰ δίνουμε τὰ κατάλληλα ἐφόδια καὶ βάσεις στὰ παιδιά μας γιὰ νὰ ἐπιλέγουν σωστὰ στὴν ζωὴ τους καὶ γιὰ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ ἀδιέξοδους, ἐπικύνδυνους καὶ καταστροφικοὺς ἀτραπούς, ὥστε τελικὰ νὰ ἀποτελέσουν χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας, ἀξιοὶ φορεῖς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀξιῶν πὸν κληρονόμησαν, συνειδητοὺς φύλακες τοῦ ἔθνους τους καὶ τῶν παραδόσεών του. Καὶ βέβαια τὰ ἐρωτήματα περὶ φύλου στὰ σχολεῖα, ἀντὶ τῆς σωστῆς καὶ γνήσιας διδασκαλίας τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γλώσσας μας, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ ἐρωτήματα διαθησκευακοῦ συγκριτισμοῦ, ἀντὶ τῆς μελέτης τῆς λαμπρῆς ἑλληνορθόδοξης παράδοσης μας (χωρὶς νὰ ἀποκλείει αὐτὸ καὶ κάποια γνωσιολογικὴ ἀναφορὰ στὶς ἄλλες θρησκείες), ὀδηγοῦν τὸ μαθητὴ σὲ ἀποπροσανατολισμὸ εἰς βάρος τῆς ταυτότητάς του, ὅπως θὰ ἤθελε ἡ οἰκογένειά του καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὴν διαμορφώσει, γνωρίζοντάς του τὴν ἐθνικὴ τῆς καταγωγῆ, τὶς πολιτισμικὲς

της παραδόσεις και τὸ θρησκευτικὸ της πιστεύω. Τὰ ἄρθρα τοῦ Συντάγματος μας ὑπερασπίζονται και προσπαθοῦν νὰ προστατέψουν τὸ μαθητὴ και τὴν οἰκογένεια ἀπὸ τέτοιες ἀθέμιτες, παράλογες και ἐπικίνδυνες παρεμβάσεις τῆς πολιτείας εἰς βᾶρος τους.

Τὸ **ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος τῆς Ελλάδος** γράφει: «1. Η ελευθερία της θρησκευτικῆς συνείδησης εἶναι ἀπαραβίαστη...2.... Ο προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται.»-Ὅμως τὸ μάθημα διαθρησκειακοῦ συγκριτισμοῦ πού θέλουν νὰ ἀντικαταστήσει τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, πού φέρνει σὲ ἐπαφὴ τοὺς μαθητὲς μὲ τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, ἔχει ἀναμφισβήτητα και προσηλυτιστικὸ χαρακτῆρα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο πού ξεκάθαρα ἐξηγοῦν στὸ Νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν θέλουν νὰ γίνεται (ἐμπειρικᾶ, πού εἶναι ὁ τρόπος τῆς κατῆξης). Γίνεται ἔτσι ἓνα εἶδος προσηλυτισμοῦ στὸν συγκριτιστικὸ οἰκουμενισμό (μαθαίνοντας παράλληλα γιὰ ὅλες τὶς θρησκείες, ὅπου τὸ κέντρο βᾶρος παύει πιά νὰ πέφτει στὴν Ὁρθόδοξη πίστη), παραβιάζοντας τὸ σύνταγμα και τὰ δικαιώματα τῶν μαθητῶν και τῶν γονέων κατάφορα. Ἐπίσης και τὰ ἐρωτήματα περὶ φύλου στὰ σχολεῖα, ἐπειδὴ εἶναι σφόδρα ἀντίθετα πρὸς τὸ χριστιανικὸ πιστεύω και τὴν ἀπορρέουσα ἀπὸ αὐτὸ ἠθικὴ, και κατὰ συνέπεια προσκρούουν στὴν χριστιανικὴ συνείδηση πολλῶν ἀπὸ αὐτοὺς πού ἀπευθύνονται, (ἐνῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι ἡ ἀποδόμηση τοῦ φύλου, ἐννοῶντας τὸ φυσικὸ φύλο, πού ἔχουμε ἐκ γεννητῆς, πού γίνεται θεωρῶντας το ὡς ἓνα στερεότυπο, μὲ σκοπὸ νὰ ὑπάρχει ἡ δυνατότητα ἀντικατάστασής του ἀπὸ ἄλλο, σύμφωνα μὲ ὅσα διδάσκει ἡ θεωρία τοῦ κοινωνικοῦ φύλου, εἶναι και αὐτὸ προσηλυτισμὸς, ἂν και ὄχι θρησκευτικὸ χαρακτῆρα, ἀλλὰ ιδεολογικοῦ), γι' αὐτὸ ἀποτελοῦν και αὐτὰ παραβίαση τοῦ παραπάνω ἄρθρου τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος.

Ὅσοι ἐπιδιώκουν νὰ εἰσάγουν στὰ σχολεῖα ἐρωτήματα σὰν αὐτὰ παραβιάζουν και τὸ **ἄρθρο 16 τοῦ συντάγματος** πού προβλέπει ὅτι: «Η παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ του Κράτους και ἔχει σκοπὸ τὴν ἠθικὴ, πνευματικὴ, επαγγελματικὴ και φυσικὴ ἀγωγή των Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη της εθνικῆς και θρησκευτικῆς συνείδησης». Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ὀρίζει ὅτι τὸ κράτος ὄχι μόνο θὰ ἔπρεπε νὰ σεβαστεῖ τὰ θρησκευτικὰ πιστεύω τῶν μαθητῶν και τῶν γονέων τους, ἀλλὰ και νὰ μεριμνᾶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς και θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν μαθητῶν.

Πράγμα τὸ ὁποῖο γιὰ νὰ συμβεῖ, ἀντὶ καταπατῶντας τὸ σύνταγμα νὰ ἐπιδιώκουν νὰ μαθαίνουν τοὺς μαθητὲς νὰ ἀσχολοῦνται μὲ ἐπιλογὲς φανταστικῶν ὑποτιθέμενων κοινωνικῶν φύλων, καὶ νὰ τοὺς ὀδηγοῦν ἔτσι σὲ ταυτοτικὰ ἀδιέξοδα, θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς δίδασκαν ἀξίες γνωρίζοντάς τους τὴν ἱστορία τῶν προγόνων τους, τὴν γλῶσσα τους, τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή τους. Τὸ **ἄρθρο 5 τοῦ συντάγματος** μάλιστα κάνοντας μιὰ βιοηθικὴ ἀναφορά γράφει ὅτι «Καθένας ἔχει δικαίωμα στην προστασία της υγείας και της γενετικής του ταυτότητας.». Πῶς εἶναι δυνατόν ὅμως, ἀπὸ τὴν μιὰ γιὰ τὴν γενετικὴ ταυτότητα τὸ συνταγματικὸ ἄρθρο νὰ ὀρίζει πῶς πρέπει νὰ προστατεύεται, καὶ ὅσον ἀφορὰ τὸ φύλο βέβαια ὄντως ἀναπόφευκτα πάντα παραμένει ἡ ἴδια, χωρὶς οὐδεμίαν δυνατότητα ἐπιλογῆς της, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ ζητοῦν μερικοὶ τὴν μονομερῆ ἐξωτερικὴ ἀλλαγὴ στὴν ἐμφάνιση καὶ συμπεριφορὰ, πού δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀντίκειται στὴν ἀμετάβλητη συγκεκριμένη γενετικὴ δομὴ, μὲ κατάληξη τὴν διατάραξη τῆς σωματικῆς ἁρμονίας τους καὶ τὸν ὁποῖο ψυχολογικὸ ἀντίκτυπό αὐτῆς;

Τὸ πλήγμα που μπορεῖ νὰ δεχθεῖ ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογένειας ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ μαζὶ μὲ τὴν μητρότητα, καὶ βέβαια καὶ τὸ ἴδιο παιδί, σημαίνει καὶ παραβίαση τοῦ **ἄρθρου 21 τοῦ συντάγματος** πού ἀξιῶνει τὴν προστασία τοῦ Κράτους ἐπ’ αὐτῶν: «1. Η οἰκογένεια, ὡς θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγῆς του Ἐθνους, καθὼς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδικὴ ηλικία τελοῦν ὑπὸ τὴν προστασία του Κράτους». Συμπερασματικὰ λοιπὸν τὸ κράτος προσπαθῶντας νὰ ἐπιβάλλει τὰ πιστεύω καὶ τὰ θελήματά του ἀδιαφορῶντας ἐντελῶς γιὰ τὸ ἔθνος μας καὶ τὴν ἱστορία του, γιὰ τὴν πίστη καὶ παράδοσή μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν φύση μὲ τὴν ὁποία πλαστήκαμε καὶ μόνο μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ὁποίας εἶναι δυνατόν νὰ ζοῦμε φυσιολογικά καὶ γόνιμα, δὲν διστάζει νὰ καταπατεῖ κατάφορα καὶ τὸ Σύνταγμά μας καὶ νὰ λαμβάνει ἀποφάσεις ὡς αὐτὸ νὰ μὴν ὑπάρχει. Καὶ δὲν παραβιάζει μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ σχετικὲς διεθνεῖς συμβάσεις.

Ἐτσι λοιπὸν στὴν **Διεθνή Σύμβαση τοῦ ΟΗΕ γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Παιδιοῦ (Ν.2101/1992 ΦΕΚ)**, τὸ **ἄρθρο 29** (παρ.1γ) τῆς ὑπερασπίζεται τὴν ταυτότητα, τὴν γλῶσσα, τὶς πολιτιστικὲς καὶ ἐθνικὲς ἀξίες, ἀλλὰ καὶ τὸν σεβασμὸ τῶν γονέων καὶ ὄχι τὴν περιφρόνησή τους σὲ ὅτι ἔχει νὰ κάνει μὲ

τὸ παιδί. Ἀλλὰ καὶ στὸ **ἄρθρο 5** γράφει ὅτι «Τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη σέβονται τὴν ευθύνη, τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον που ἔχουν οἱ γονεῖς (ἢ, κατὰ περίπτωση, τὰ μέλη τῆς διευρυμένης οικογένειας ἢ τῆς κοινότητας, ὅπως προβλέπεται ἀπὸ τὰ τοπικά ἔθιμα, οἱ ἐπίτροποι ἢ ἄλλα πρόσωπα που ἔχουν νόμιμα τὴν ευθύνη γιὰ τὸ παιδί), νὰ του παρέχουν, κατὰ τρόπο που νὰ ανταποκρίνεται στὴν ἀνάπτυξη τῶν ικανοτήτων του, τὸν προσανατολισμὸ καὶ τὶς κατάλληλες συμβουλές ...». Παρακάτω πάλι τὸ **ἄρθρο 8** (παρ.1), ἀναφερόμενο στὴν διαφύλαξη τῆς ταυτότητάς τοῦ παιδιοῦ, γράφει ὅτι μαζί μὲ τὴν ἰθαγένειά του καὶ τὸ ὄνομά του, σὲ αὐτὴν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ οἰκογενειακὲς του σχέσεις. Μὲ τὰ ἐρωτήματα λοιπὸν ποὺ θέλουν νὰ εἰσάγουν οἱ ἰθύνοντες στὰ σχολεῖα καὶ νὰ τὰ ἀπευθύνουν στοὺς μαθητὲς ποὺ ἀφοροῦν ἄμεσα τὴν ταυτότητά τους, ὡς διαδικασία ὑποχρεωτική, χωρὶς νὰ δείχνουν πρόθεση νὰ δώσουν σημασία καὶ νὰ σεβαστοῦν στὶς ἀντίθετες ἀπόψεις τῶν γονέων ὅσον ἀφορᾶ αὐτὰ τὰ θέματα, δὲν ἀδιαφοροῦν καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ δικαιώματα τῶν παιδιῶν καὶ τῶν γονέων, γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς ταυτότητά τους, τῶν πολιτιστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀξιῶν τους, ποὺ γράφουν ὅτι τὰ ὑπερασπίζονται τὰ παραπάνω ἄρθρα;

B. Ἀπὸ παλαιότερο ἄρθρο μας μὲ ἀφορμὴ τὴν πρὸ ἐνὸς ἔτους νομοθέτηση τοῦ συμφώνου συμβίωσης μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἴδιου φύλου:

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιλογῆς φύλου.

Σχετικὰ μὲ τὸν νέο νόμο, ἂς ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα τῆς ἐπιλογῆς φύλου ποὺ θέτουν αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ προωθήσουν τὴν ὁμοφυλοφιλία. Ἄν ὑπῆρχε τέτοιο ζήτημα καὶ κάποιος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιλέξει τὸ φύλο του σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες του, χωρὶς νὰ δεσμεύεται ἀπὸ τὴν φύση τὶ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ φύλου θὰ τοῦ δώσει, τότε πραγματικὰ θὰ ἦταν ὀρθὴ καὶ δίκαιη ἢ νομικὴ κάλυψη τῆς συμβίωσης κάποιου μὲ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἄνθρωπο ἀσχέτως φύλου. Ὡστόσο ὅμως τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου τοῦ κάποιου, εἶναι σὲ ὅλους καλὰ γνωστὸ ὅτι, εἶναι καθορισμένα πολὺ πρὶν ἡμεῖς γνωρίσουμε ὅτι κάποιος μπορεῖ νὰ εἶναι ἄντρας ἢ γυναίκα. Μάλιστα τὸ φύλο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἔχει καθοριστεῖ ἀκόμα καὶ πρὶν ἀρχίσει ὁ ἄνθρωπος νὰ ζεῖ, δηλαδὴ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς γονιμοποίησης τοῦ ὠαρίου μὲ τὸν σχηματισμὸ τοῦ

έμβριου. Καί συμβαίνει αὐτό, καθὼς τὸ φύλο καθορίζεται κατὰ τὴν διαδικασία τῆς σύλληψης καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ σπερματοζωαρίου ποὺ εἰσέρχεται στὸ ὠάριο προκειμένου αὐτὸ νὰ γονιμοποιηθεῖ, δηλαδή ἀπὸ τὸ ποῖα σχετικά μὲ τὸ φύλο χρωμοσώματα περιέχει, Υ (ἀνδρικό) ἢ Χ (γυναικείο). Μετὰ τὴν εἴσοδο τοῦ σπερματοζωαρίου στὸ ὠάριο μεσολαβεῖ κάποιος σύντομος χρόνος (μερικές ὥρες) μέχρι τὴν ὀλοκλήρωση τῆς γονιμοποίησης, που συμβαίνει ὅταν ἐνώνεται τὸ γενετικὸ ὑλικὸ τοῦ σπερματοζωαρίου μὲ αὐτὸ τοῦ ὠαρίου καὶ σχηματίζεται τὸ ἔμβρυο μὲ τὸ νέο δικὸ του γενετικὸ ὑλικὸ (ἀρχικὰ μονοκύτταρο), ποὺ ἀνήκει στὸν νέο ἄνθρωπο ποὺ ἡ ζωὴ του μόλις ἀρχίζει. Ἐπομένως τὸ φύλο ἔχει προκαθοριστεῖ λίγο χρόνο νωρίτερα τῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ χρειάζονται ἀκόμα ἀρκετοὶ περισσότεροι ἀπὸ ἐννιά μῆνες μέχρι νὰ γεννηθεῖ τὸ παιδί καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἓνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ εἶναι ἄντρας ἢ γυναίκα, πράγμα ποὺ καὶ πάλι ἀρχικὰ τὸ διαπιστώνει στὰ πρόσωπα τῶν γονιῶν του, πρὶν τὸ διαπιστώσει καὶ στὸν ἑαυτὸ του. Καὶ ἐδῶ εὐκόλα καταλαβαίνει κανεὶς τὴν ἐπίδραση θὰ ἔχει σὲ ἓνα παιδί, ἂν ἀντὶ γιὰ ἓνα πατέρα καὶ μιὰ μάνα, ἔχει δύο 'πατέρες' ἢ δύο 'μάνες', καὶ ἔτσι ἔρθει ἀρχικὰ σὲ ἐπαφὴ μόνο μὲ τὸ ἓνα φύλο δύο ὁμόφυλων 'γονέων', ποὺ μπορεῖ μάλιστα νὰ μὴν εἶναι καὶ τὸ δικὸ του. Ἄν δὲν εἶναι τὸ δικὸ του καὶ τοῦ μάθουν, ὅπως ἐπιδιώκουν, καὶ ὅτι τὸ φύλο ἐπιλέγεται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ φύλο ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ φύση, τότε ἡ ὑποτιθέμενη ἐπιλογή φύλου, θὰ καταλήξει στὴν πραγματικότητα γιὰ ὁποιοδήποτε τέτοιο παιδί σὲ υἰοθέτηση συμπεριφορᾶς τοῦ φύλου τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὸ φύλο του, ἀναπόφευκτα καὶ χωρὶς καμιά ἐπιλογή. Βέβαια, ἂν ἓνα παιδί ἀνατραφεῖ ἀπὸ ὁμόφυλους γονεῖς, ἄσχετα ἀπὸ τὸ φύλο του, ἐφόσον αὐτοὶ καλλιεργοῦν συμπεριφορὲς ἄλλες ἀπὸ τὶς φυσιολογικὲς γιὰ τὸ κατὰ φύση φύλο τους, καὶ αὐτὸ θὰ ἔρθει σὲ σύγχυση σχετικά μὲ τὸ ποιοῦ φύλου συμπεριφορὰ εἶναι κατάλληλη γιὰ τὸ ἴδιο νὰ ἔχει. Γιὰ τὸν προφανῆ λόγο ὅμως ὅτι ὁ καθένας ἔχει τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου φύλου ἐκ γενετῆς (πλὴν πολὺ σπάνιων ἐξαιρέσεων λόγω κάποιας γενετικῆς ἀνωμαλίας, μὲ παρουσία τοῦ Υ χρωμοσώματος ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ τῶν δύο Χ χρωμοσωμάτων ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀντὶ γιὰ ἓνα ποὺ εἶναι τὸ φυσιολογικὸ), καὶ σὲ καμιά περίπτωση δὲν εἶναι ἐπιλογή τοῦ αὐτοῦ, σημαίνει ὅτι τυχῶν ἐπιλογή του νὰ καλλιεργήσει συμπεριφορὲς ποὺ

ταιριάζουν στο άλλο φύλο, από το φύλο του οποίου φέρει τα φυσικά χαρακτηριστικά, δεν είναι με κανένα τρόπο φυσιολογικές και υγιείς.

Άς σημειώσουμε εδώ σχετικά με την γενετική μηχανική, που στα χρόνια μας προσπαθεί να γνωρίσει όσο μπορεί τους γενετικούς μηχανισμούς για να μπορεί να επεμβαίνει σε αυτούς και να τους ελέγχει, και χαρτογραφεί το γονιδίωμα, ότι ίσως καταφέρει να ελέγχει την επιλογή φύλου που λαμβάνει χώρα πριν την τεχνητή γονιμοποίηση, ή, πιο πιθανόν, να καταφέρει να διακρίνει ανάμεσα στα πολλά έμβρυα που δημιουργούνται μετά από μία τεχνητή γονιμοποίηση, πριν κάνει την επιλογή αυτού που θα κυοφορηθεί, ποιά φέρουν Υ χρωμόσωμα και ποιά Χ, ώστε να μπορεί να επιλέγει κατά βούληση κάποιο με το ένα ή με το άλλο χρωμόσωμα (αυτή είναι μια μέθοδο βέβαια που οδηγεί στην καταστροφή των πολλών άχρησιμοποίητων εμβρύων, ή στην κατάψυξή τους, ή όποια, εκτός του ότι φυσικά αυτή καθ' εαυτή είναι ανθυγιεινή και μπορεί να αποβεί και καταστροφική, επίσης δεν σημαίνει ότι αυτά απαραίτητα θα χρησιμοποιηθούν σε κάποια άλλη κυοφορία και έτσι θα αποφύγουν τελικά την καταστροφή). Σε κάθε περίπτωση βέβαια ή επιλογή θα γίνεται πάντα πριν την γονιμοποίηση, ή, αν αντί για το φύλο του εμβρύου θα επιλέγεται το έμβρυο με το κατάλληλο φύλο, πριν την κυοφορία, χωρίς αυτονόητα να παύει να παραμένει αδύνατη οποιαδήποτε επιλογή γενετικής σχετική με το φύλο μετά την έναρξη της κυοφορίας. Ίσως κάποιοι από αυτούς, που δεν αρκούνται στον τρόπο που μάς δημιούργησε ο Θεός ('άρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς', Γεν. 1, 27:: Μετάφρ. 'ό Θεός τους έδημιούργησεν απ' αρχής άνδρα και γυναίκα'), να περιμένουν από την γενετική μηχανική κάποτε να κάνει δυνατή την γέννηση ενός ανθρώπου με το Υ ή Χ χρωμόσωμα του φύλου να έχει αντικατασταθεί από κάποιο άλλο και αυτός να φέρει φυσικά χαρακτηριστικά ανάμεσα στα γυναικεία και τα αντρικά, αλλά σε μια τέτοια περίπτωση θα μπορούμε περισσότερο μάλλον να μιλάμε για κάποιον που πάσχει από κάποια γενετική ανωμαλία, παρά για ένα φυσιολογικό άνθρωπο (όπως στη περίπτωση της παρουσίας των ΧΧΥ χρωμοσωμάτων, που αναφέραμε ήδη παραπάνω, ή όποια συμβαίνει σε σπάνιες περιπτώσεις από λάθος της φύσεως).

Μήπως όμως, όπως θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος από όσους

ύποστηρίζουν τὴν ὁμοφυλοφιλία, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ δικαιολογηθεῖ καὶ νὰ βρεῖ κάποιο λογικὸ ἔρεισμα ἢ νομικὴ κάλυψη τῆς, χωρὶς νὰ αἰωρεῖται στὸ κενὸ τοῦ παραλόγου, μίᾳ συμβίωσῃ κάποιου μὲ κάποιον ἄλλο τοῦ ἴδιου φύλου, ὅταν ἔχει ἀλλάξει τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου μὲ μιὰ ἰατρικὴ ἐπέμβαση, πράγμα πού εἶναι δυνατὸν σήμερα; Ἔστω καὶ πολλὰ χρόνια μετὰ τὴν γέννησή του δὲν μπορεῖ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ κάνει τὴν δικιά του ἐπιλογή, σύμφωνα μὲ τὶς δικές του ἐπιθυμίες, καὶ νὰ ἀλλάξει τὸ φύλο του, πού εἶχε φυσικῶς, στὸ ἄλλο φύλο; Δυστυχῶς ὅμως γιὰ αὐτοὺς πού αὐτὰ τοὺς ἀπασχολοῦν καὶ αὐτὰ ζητοῦν νὰ πετύχουν, μιὰ τέτοια ἐπέμβαση δὲν πετυχαίνει τίποτα ἄλλο στὴν πραγματικότητα ἀπὸ μιὰ ἐξωτερικὴ, φαινομενικὴ σωματικὴ ἀλλαγὴ (κατὰ τὸν φαινότυπο), ἐνῶ στὴν οὐσία του καὶ στὴν σύνθεσή του (κατὰ τὸν γονότυπο) τὸ σῶμα παραμένει τὸ ἴδιο, δηλαδή ἀποτελούμενο ἀπὸ κύτταρα πού ἀνάμεσα στὰ χρωμοσώματά τους περιέχουν αὐτὰ πού εἶναι χαρακτηριστικὰ τοῦ φυσικοῦ φύλου τους καὶ ὄχι αὐτοῦ τοῦ ὁποῖου πῆραν τὴν μορφή χρησιμοποιῶντας τὶς δυνατότητες τῆς ἰατρικῆς, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι, οὔτε θὰ γίνῃ ποτὲ, δυνατὸν νὰ ἀλλάξουν, ὅπως ἐξηγήσαμε ἤδη παραπάνω. Βέβαια ὑπάρχουν καὶ οἱ σπάνιες περιπτώσεις κάποιας γενετικῆς ἀνωμαλίας σχετιζόμενης μὲ τὰ χρωμοσώματα πού καθορίζουν τὸ φύλο, πού ἀναφέραμε παραπάνω ὅτι αὐτὴ συμβαίνει ὅταν αὐτὰ εἶναι τὰ ΧΥ, ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ Χ ἐπὶ τοῦ Υ, δηλαδή ὁ γυναικεῖος χαρακτήρας ἐπικρατεῖ ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ, παρόλο πού κάποια ἀνδρικὰ χαρακτηριστικὰ, ὅπως μυϊκὴ δύναμη καὶ φωνή, μπορεῖ νὰ διατηροῦνται. Τότε μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπιστεῖ ἢ ἐξωτερικὴ σύγχυση μὲ κατάλληλη φαρμακευτικὴ ἀγωγή, ἢ μόνη τῆς, ἢ μπορεῖ καὶ μὲ διορθωτικὴ ἐπέμβαση σὲ ἄλλες περιπτώσεις, πού θὰ βοήθαγε στὸ πρόβλημα νὰ ἀπομείνουν μόνο τα γυναικεῖα στοιχεῖα, προσέχοντας ὅπωςδήποτε καὶ τὸν τρόπο ἀνατροφῆς νὰ εἶναι ἐξ' ἀρχῆς ὁ ἀπαραίτητος γιὰ τὸν εὐστοχο καὶ στέρεο προσανατολισμὸ φύλου. Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσιν ἢ ἐξωτερικὴ αὐτὴ διορθωσις, ἐνῶ φυσικὰ δὲν ἀλλάζει τὴν ἐσωτερικὴ χρωμοσωμικὴ σύσταση μὲ τὰ ΧΥ νὰ παραμένουν, ὡστόσο ἐδῶ δὲν ἀντιτίθεται ἢ ἐξωτερικὴ μορφή στὴν ἐσωτερικὴ σύσταση, οὔτε τὸ μὴ φυσιολογικὸ δὲν εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ, ὅπου ἰατρικῶς πῆρε μορφή ἀπὸ τὴν μὴ φυσιολογικὴ ἀσαφῆ μορφή πού εἶχε πρὶν, ὅπου συνδύαζε ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα χαρακτηριστικὰ, ἀλλὰ τὸ μὴ φυσιολογικὸ εἶναι τὸ ἐσωτερικὸ, πού, ἀπὸ λάθος τῆς φύσεως καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπινη ἐπιλογή, εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ

τις δύο υγιείς καταστάσεις ΧΧ ή ΧΥ. Ἐδῶ νὰ διευκρινήσουμε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ τέτοιο πρόβλημα, ἂν δὲν γίνεῖ τὸ φυσικὸ πρόβλημά του αὐτὸ ἀφορμὴ νὰ ταλαντευτεῖ ὡς πρὸς τὸν σεξουαλικὸ του προσανατολισμὸ, ἀλλὰ μείνει σταθερὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ πού ἡ φυσιολογία του κλίνει περισσότερο, εἶναι δυνατὸν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιμετωπίσει ἰατρικά, νὰ μπορεῖ νὰ ζήσει φυσιολογικὰ καὶ καλὰ μὲ αὐτὸ.

Ἐπομένως, καὶ μὲ τὴν ἀλλαγὴ φύλου κάποιου, πού εἶναι ὡς πρὸς τὸ φύλο γενετικὰ υγιῆς, τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ εἶναι μιὰ φοβερὴ παραμόρφωση τοῦ σώματος, πού τὸ βγάζει ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἰσορροπημένη φυσιολογικὴ του κατάσταση (ὅπου τὸ σῶμα ἔχει τὸν ὑψηλὸ προορισμὸ νὰ εἶναι μέλος Χριστοῦ, 'οὐκ οἶδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν; ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; μὴ γένοιτο', *Α' Κορ. 6,15*:: Μετάφρ. 'Δὲν γνωρίζετε ὅτι τὰ σώματά σας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ; Νὰ ἀποτραβήξω, λοιπόν, καὶ νὰ πάρω τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὰ κάνω μέλη πόρνης; Μὴ γένοιτο.', καὶ ναὸς Θεοῦ, 'οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;', *Α' Κορ. 6,19*:: Μετάφρ. 'Ἡ δὲν γνωρίζετε ὅτι τὸ σῶμα σας εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού κατοικεῖ μέσα σας, καὶ τὸ ἔχετε λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἄρα δὲν ἀνήκετε στὸν ἑαυτὸν σας;') καὶ μιὰ τέτοια ἀλλαγὴ μόνο νὰ βοηθήσει δὲν μπορεῖ στὸ νὰ δικαιολογήσει τὴν συμβίωση ἀτόμων γεννημένων μὲ τὸ ἴδιο φύλο, ἀποκαλύπτοντας ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ παράλογο μιᾶς τέτοιας ἀπαίτησης. Βέβαια ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάνει τίς ἐπιλογές του καὶ ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ τίς ἀνεχόμαστε, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν εἶναι φυσιολογικὲς καὶ δὲν μᾶς βρίσκουν σύμφωνους, ἀρκεῖ νὰ μὴν μᾶς προκαλοῦν, μὴν μᾶς προσβάλλουν καὶ νὰ μὴν ἀποτελοῦν ἀπειλὴ γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ὅχι ὅμως νὰ τίς ἀναγνωρίζουμε καὶ νὰ τίς κατοχυρώνουμε καὶ νομικὰ, ὅταν παρεκτρέπονται ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ φυσιολογικοῦ, ἄτοπα, χωρὶς καμιά προοπτικὴ.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι κάποιοι συνάνθρωποί μας εἶναι πραγματικὰ μπερδεμένοι, γιὰτὶ ἄλλο φύλο ἔχουν καὶ ἄλλες τείνουν νὰ εἶναι οἱ ἐπιθυμίες τους, εἴτε αὐτὸ συμβαίνει, σὲ σπάνιες περιπτώσεις κάποιας γενετικῆς ἀπόκλισης ἀπὸ φυσικὸ λάθος, ὅπως ἀναφέραμε, εἴτε συχνὰ λάθος προτύπων πού τοὺς προβλήθηκαν στα ΜΜΕ, ἢ τώρα καὶ στὸ

σχολεῖο, καὶ χωρὶς νὰ λάβουν ἄλλη καθοδήγηση ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἢ κάποιους διδασκάλους, τὰ ἀφομοίωσαν καὶ τὰ μιμήθηκαν, εἴτε ἄλλες φορὲς πάλι λόγῳ σοβαρῶν προβλημάτων καὶ μὴ ὑγιῶν συνθηκῶν ποὺ ὑπῆρχαν ἀτυχῶς στὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο ἀνατράφηκαν, οἱ ὁποῖες ἐπέδρασαν ἀρνητικὰ στὴν ψυχολογικὴ τους κατάσταση καὶ στὴν σταθερότητα τοῦ σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ τους, εἴτε, στὴν πιὸ χειρότερη καὶ ἀπευκταία περίπτωση, ἀπομονωμένα ἢ ἐπαναλαμβανόμενα γεγονότα κακοποίησης ποὺ ἔχουν ὑποστῆ σὲ ἡλικία ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντιδράσουν, τοὺς τραυμάτισαν καὶ ἀποπροσανατόλισαν αὐτοὺς ἀπὸ τὸν φυσιολογικὸ ρόλο καὶ προορισμὸ τοῦ φύλου τους. Ἡ φυλετικὴ σύγχυση στὴν ὁποία βρίσκονται κάποιοι ἄνθρωποι, ἐπειδὴ πραγματικὰ ὁ κόσμος μέσα στὸν ὁποῖο ἔζησαν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τους δὲν ἦταν αὐτὸς ποὺ ὄφειλε νὰ εἶναι ἀπέναντί τους, δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι ἡ καλλιέργεια ἐπιθυμιῶν καὶ ἡ ἄσκηση συμπεριφορῶν ἀσυμβίβαστων τοῦ φύλου τους εἶναι ἀναπόφευκτη καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση πιά νὰ καθορίσουν τὴν ζωὴ τους κατὰ τὸν φυσιολογικὸ τρόπο, ἐπαναφέροντας τὶς ἐπιθυμίες τους σὲ ἰσορροπία καὶ ἀρμονία μὲ τὸ φύλο τους. Κάτι τέτοιο βέβαια ἔρχεται σὲ ἀντίθεση με ὅτι διδάσκεται στὴν σύγχρονη κοινωνία, ὅπου ἡ χαλιναγώγηση τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν μας δὲν νοεῖται δυνατὸν νὰ μπορεῖ νὰ βρεῖ χῶρο στὴν ζωὴ μας, καθῶς ἀντιθέτως προβάλλεται ἡ ἐλεύθερη καλλιέργεια καὶ ἰκανοποίησή τους, καὶ αὐτὸ θεωρεῖται ὡς ἐλευθερία, ἐνῶ θεωρεῖται ἡ χαλιναγώγησή τους ὡς κατάργησή της ('ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρκὸς ἀσελγείαις', *Β' Πε. 2, 18*:: Μετάφρ. 'Διότι αὐτοὶ ὁμιλοῦν μὲ ἐξωγκωμένους κτυπητοὺς λόγους, γεμάτους ψεῦδος καὶ ματαιότητα, καὶ παρασύρουν, μὲ τὸ δόλωμα τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἀκολασιῶν, τοὺς ἀστηρίκτους στὴν πίστη.'). Ὅμως οἱ ἀνεξέλεγκτες ἐπιθυμίες καὶ τὰ ἐξαπτόμενα πάθη δὲν μᾶς ἐλευθερώνουν, ἀλλὰ μᾶς ὑποδουλώνουν, καὶ διαπιστώνει εὐκόλα κανεὶς, ὅτι καὶ νὰ θέλεις πολλές φορὲς νὰ τὰ ἀποφύγεις, εἶναι δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο, νὰ τὸ πετύχεις ('ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς· ᾧ γὰρ τις ἤττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται.' *Β' Πε. 2, 19*:: Μετάφρ. 'Καὶ ὑπόσχονται εἰς αὐτοὺς λύτρωση καὶ ἐλευθερία, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι δοῦλοι τῆς διαφθορᾶς, ποὺ ὀδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφή. Διότι εἰς ἐκεῖνο τὸ πάθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κανεὶς ἔχει νικηθεῖ, εἰς αὐτὸ καὶ ἔχει ὑποδουλωθεῖ.' – 'ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν

ἀμαρτίαν δοῦλος ἐστὶ τῆς ἀμαρτίας.’, *Ιω. 8,34*:: Μετάφρ. ‘Τοὺς ἀπήντησε ὁ Ἰησοῦς· “σὰς διαβεβαιῶν ὅτι καθέννας, πού πράττει τὴν ἀμαρτία καὶ μένει ἀμετανόητος εἰς τὴν ἀμαρτία, εἶναι δοῦλος τῆς ἀμαρτίας.’ – ‘παρανομίαι ἄνδρα ἀγρεύουσι, σειραῖς δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἀμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται’, *Παρ. 5,22*:: Μετάφρ. ‘Οἱ παρανομίες παγιδεύουν καὶ συλλαμβάνουν, σὰν μέσα σὲ δίκτυον, τὸν κακὸν ἄνδρα. Κάθε δὲ πονηρὸς ἄνθρωπος περισφίγγεται συνεχῶς ἀπὸ τῆς ἐπαναλαμβανόμενης ἀμαρτίας του, οἱ ὅποιες καταντοῦν δι’ αὐτὸν τυραννικὸν πάθος.’). Ἐκεῖ μᾶς ὁδηγεῖ δυστυχῶς τὸ πνεῦμα τοῦ ἄθεου ὑλισμοῦ, καταναλωτισμοῦ, ἐγωκεντρισμοῦ καὶ ἀτομικισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀντίθετα ἂν φροντίζουμε νὰ ἐλέγχουμε τὶς ἐπιθυμίες μας κατὰ τὸ ὀρθὸ καὶ ἠθικὸ, ἢ ἀκριβέστερα κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν ἱκανοποιούμε τὰ πάθη μας, ἀφήνοντάς τα ἀτροφικὰ, μέχρι νὰ σβήσουν ἐντελῶς, καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἀρετὲς, τότε ἀρχίζουμε νὰ ζοῦμε τὴν πραγματικὴ ἐλευθερία (‘ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ’ ὡς δοῦλοι Θεοῦ.’, *Α΄ Πε. 2, 16*:: Μετάφρ. ‘σὰν ἐλεύθεροι ἄνθρωποι καὶ ὄχι σὰν ἄνθρωποι, πού ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν ὡς πρόφαση καὶ καμουφλάρισμα τῆς κακίας, ἀλλὰ σὰν ἀληθινοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ.’). Καὶ στὴν περίπτωση τῆς σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς κάποιου, αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι φυσιολογικὴ καὶ νὰ ἔχει τὴν δυνατότητα ἀπελευθέρωσης ἀπὸ πάθη, μόνο ὅταν βρίσκεται σὲ ἀκολουθία τοῦ φυσικοῦ ρόλου τοῦ φύλου μὲ τὸ ὁποῖο γεννήθηκε, πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο χρειάζεται νὰ ἐλέγξει καὶ νὰ καθοδηγήσει κατὰ τὸ φυσικὸ τὶς ἐπιθυμίες του (‘Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος.’, *Α΄ Κορ. 6,12*:: Μετάφρ. “Ὅλα μου ἐπιτρέπεται νὰ τὰ κάμω, ἀλλὰ δὲν εἶναι συμφέρον νὰ τὰ πράττω ὅλα. Ὅλα μου ἐπιτρέπονται, ἀλλ’ ἐγὼ δὲν θὰ ἐξουσιασθῶ καὶ δὲν θὰ ὑποδουλωθῶ εἰς τίποτε.’). Ἡ ἐπανάσταση τῶν ἐπιθυμιῶν εἶναι ἡ ἀσθενὴς κατάσταση καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τους ὑπὸ ἔλεγχο μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο, τὴν κατάλληλη θεραπεία (δηλαδὴ τὴν μετάνοια), εἶναι ἡ ὑγιὴς κατάσταση (γί’ αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς, προκειμένου νὰ κατανοήσουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι γιὰ τρεῖς τὶς ἀσθενοῦσες ψυχὲς αὐτῶν, συγχωρῶντας τους τὶς ἀμαρτίες, πού ἐξαιτίας τους νοσοῦν ψυχικὰ, ἀλλὰ κατὰ συνέπεια κάποιες φορὲς καὶ σωματικὰ, τοὺς γιάτρευε μαζί μὲ τὴν ψυχικὴ τους ἀσθένεια καὶ τὶς σωματικὲς ἀσθένειες πού εἶχαν: ‘καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε

τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου... ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἄρῃ σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.'. Μτ. 9, 2-8:: Μετάφρ. 'καὶ ὅταν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν τοῦ παραλυτικοῦ καὶ ἐκείνων, πρὸς τὸν ἔφεραν, εἶπε πρὸς τὸν παραλυτικόν· "θάρρος, παιδί μου, διὰ τὴν πίστιν σου, σου συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες"..... Διὰ νὰ δεῖτε δὲ καὶ μάθετε καλά, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες καὶ νὰ θεραπεύει ἀσθενεῖς, τότε λέγει πρὸς τὸν παραλυτικόν· "σῆκω ἐπάνω ὑγίης, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου". Καὶ ἀμέσως σηκώθηκε ὁ παραλυτικὸς ἐντελῶς ὑγίης καὶ πήγε εἰς τὸ σπίτι του.').